

Arrest

nr. 41 855 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2009 dient verzoekster van Congolese nationaliteit een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Kinshasa in Congo.

Op 20 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum type C geldig tot 8 oktober 2009.

Op 8 september 2009 is verzoekster het Rijk binnengekomen.

Op 14 september 2009 doet verzoekster een aankomstverklaring in de gemeente Dilbeek. Haar verblijf wordt toegestaan tot 8 oktober 2009.

Op 7 oktober 2009 vraagt verzoekster een verlenging van haar aankomstverklaring om medische redenen.

Op 15 oktober 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de gemeente Dilbeek waarbij deze wordt verzocht verzoekster uit te nodigen volgende documenten voor te leggen: een medisch attest opgemaakt door een geneesheer-specialist, met vermelding van de behandelingstermijn, of verzoekster al dan niet kan reizen en of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst, een bijlage 3bis of een bewijs van reisverzekering en een bewijs van betaling van ziektekosten.

Op 3 december 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de gemeente Dilbeek waarbij om een woonstcontrole wordt verzocht teneinde na te gaan of verzoekster nog in de gemeente Dilbeek verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 december 2009 op het desbetreffende adres te Dilbeek wordt aangetroffen.

Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 19 februari 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 7.10.2009.”

Op 17 februari 2010 dient verzoekster bij de burgemeester van Dilbeek een aanvraag tot vestiging op het Belgische grondgebied in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat zij enerzijds meent dat de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds omdat de volgende juridische stap van het bestuur niets anders zal zijn dan het afleveren van een herhaald bevel gezien de kennelijk illegale verblijfstoestand van verzoekster.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van verwerende partij kan niet worden bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan.

“Verzoekster voert een eerste argument aan gebaseerd op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, o.a. de artikelen 2 en 3 van de schending van de algemene principes van het recht en meer in het bijzonder deze van een goede administratie die wil dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettelijk aanvaardbare principes enerzijds en anderzijds het principe volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te besluiten in kennis van alle elementen van de zaak, de beoordelingsfout, en de tekortkomingen over de oorzaken en motieven, en de schending van het evenredigheidsprincipe en de schending van artikel 08 van het Europees Verdrag voor het Behoud van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (aanvaard op 04/11/1980).

1. Wat betreft dat in eerste instantie verzoekster een eerste argument aanhaalt gebaseerd op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en het feit dat er in de omstreden beslissing een slechte beoordeling is van het geval van verzoekster en dat alle elementen van de zaak niet onderzocht werden.

Tegenpartij notificeert op 19/02/2010 aan verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen na de kennisgeving van deze beslissing;

Terwijl,

Deze een aanvraag tot regularisatie geïntroduceerd heeft op basis van de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet omwille van haar familiebanden met een Belgische, banden die bevestigd zijn door een DNA test uitgevoerd op initiatief van verzoekster door het Erasmus hospitaal.

Deze aanvraag per aangetekend schrijven en per fax naar de administratie van de gemeente Dilbeek verstuurd nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gemeente.

Door een beslissing te nemen die een bevel inhoudt het grondgebied te verlaten en aan verzoekster genotificeerd, was tegenpartij op de hoogte van deze aanvraag tot vestiging door verzoekster geïntroduceerd.

Door deze beslissing te nemen houdt tegenpartij geen rekening met alle elementen van dit dossier en schendt bijgevolg het principe tijdens onderzoek.

Tegenpartij wist ook dat verzoekster een dochter van Belgische nationaliteit heeft en dat het bevel het grondgebied te verlaten in dit geval niet gerechtvaardigd is op straffe van schending van artikel 08 van het EVRM.

En dat in dergelijk geval het van constante jurisprudentie is dat geen enkel bevel het grondgebied te verlaten aan verzoekster mocht genotificeerd worden vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken uitspraak had gedaan over de gegrondheid van deze aanvraag tot regularisatie.

Dat door dit feit tegenpartij eveneens een duidelijke beoordelingsfout gemaakt heeft door de omstreden beslissing te nemen en door alle elementen van het dossier niet te onderzoeken;

Overwegend dat een goede administratie een juiste kennis van de toestanden moet hebben vooraleer over te gaan tot het nemen van een beslissing.[1: Michel LEROY: “Contentieux administratif” 3ème éd. P. 445].

Dat het eveneens past dat de beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met het geval was;

Vermits deze aanvraag tot vestiging die alle kansen op slagen heeft, in dit geval zelfs niet onderzocht werd;

Dat door anders te handelen de administratie ontegensprekelijk een beoordelingsfout zou maken;

Dat in dit geval de beoordelingsfout vanwege tegenpartij duidelijk is.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster argumenten ontwikkelt die volledig voorbij gaan aan de inhoud van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet ontkent dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en dat haar reguliere verblijf is verstreken op 7 oktober 2009. Verder duidt verwerende partij erop dat reeds op 15 oktober 2009 aan verzoekster werd gevraagd bewijsstukken te leveren van de door haar gevraagde verlenging van het verblijf om medische redenen, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde verantwoordingstukken te leveren en dat zij sedert 8 oktober 2009 illegaal in België verblijft. Verwerende partij is van mening dat het feit dat verzoekster enkele dagen voor de bestreden beslissing een aanvraag tot regularisatie op basis van haar verwantschap met haar Belgische dochter, heeft ingediend, niet maakt dat het bestreden bevel ongeoorloofd zou zijn. Het indienen van een aanvraag tot vestiging heeft volgens verwerende partij geen invloed op de verblijfstoestand van verzoekster. Verwerende partij

stelt bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat niets belet dat verzoekster bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft immers geen bepalingen van internationaal recht aangehaald die verhinderen dat zij bevel zou krijgen om het grondgebied te verlaten zolang haar regularisatieverzoek loopt. Verder is verwerende partij van mening dat het bestreden bevel omstandig en zorgvuldig werd gemotiveerd en dat rekening werd gehouden met alle feitelijke omstandigheden die het dossier kenmerken. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) laat verwerende partij gelden dat artikel 8 van het EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht, dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van verzoekster van het grondgebied geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen, dat het verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen, dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel, dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden, dat het bestreden bevel in casu enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verwerende partij meent bijgevolg dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij duidt erop dat het bestreden bevel wel degelijk voldoende werd gemotiveerd, dit zowel in rechte als in feite en dat verzoeksters beweringen hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij merkt bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, op dat verzoekster de motieven van het bestreden beslissing lijkt te kennen vermits zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Bijgevolg werd de formele motiveringsplicht volgens verwerende partij voldaan. In de mate waarin verzoekster de materiële motiveringsplicht met voeten getreden acht, stelt verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij acht het eerste middel niet ernstig.

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeksters regelmatig verblijf verstreken is sinds 7 oktober 2009. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.4. Uit het middel blijkt dat verzoekster kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, namelijk: *“regelmatig verblijf verstreken sedert 07.10.2009”*.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

(...)”

Er wordt opgemerkt dat verzoekster het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwist. Het determinerend motief van de beslissing is immers gelegen in de volgende vaststelling: *“verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 7.10.2009”*. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. Verzoekster voert echter wel argumenten aan met betrekking tot haar familieband, haar intentie om zich te vestigen bij haar dochter, een Belgische onderdaan en een verblijfsaanvraag die zij in dit kader heeft ingediend. Deze grieven van verzoekster tasten op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Verzoekster voert aan dat zij een aanvraag *“op basis van de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet”* heeft geïntroduceerd op basis van haar familieband met haar dochter, een Belgische onderdaan, die daarenboven werd vastgesteld door een DNA-onderzoek. Verzoekster voegt voornoemde verblijfsaanvraag in bijlage bij het verzoekschrift alsmede een kopie van bewijs van aangetekende zending van deze aanvraag. Verzoekster is van mening dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven vooraleer uitspraak is gedaan over de gegrondheid van de door haar ingediende verblijfsaanvraag, te meer daar verwerende partij op de hoogte was van voormelde verblijfsaanvraag, van het feit dat verzoekster een dochter van Belgische nationaliteit heeft en van de intentie van verzoekster om zich bij haar dochter in België te vestigen. Verzoekster stelt dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier noch dat een onderzoek naar deze elementen werd gevoerd, terwijl de door haar ingediende verblijfsaanvraag alle kansen heeft op slagen.

Waar verzoekster van mening is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven en hierbij in hoofdzaak wijst op de door haar ingediende verblijfsaanvraag in functie van haar Belgische dochter met wie de familieband werd vastgesteld door middel van een DNA-onderzoek en waar verzoekster stelt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en hiernaar geen onderzoek heeft gevoerd, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is die op 3 februari 2010 is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en die overeenkomstig de bijlage 13 aan verzoekster ter kennis is gebracht op 19 februari 2010 via de gemeente Dilbeek. De Raad verwijst hierbij naar het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen volgens hetwelk de beslissing van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aan de hand van de bijlage 13 aan de

vreemdeling ter kennis wordt gebracht. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat onderhavig beroep is ingesteld tegen het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de stukken zoals door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt dat verzoekster op 17 februari 2010 bij aangetekend schrijven een *“aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40bis en volgende gecombineerd met artikel 10 van de wet van 15/12/1980”* bij de gemeente Dilbeek heeft ingediend.

Ter zitting legt de advocaat van verzoeker het origineel van het bewijs van deze aangetekende zending op 17 februari 2010 voor en een fax van hem die dateert van 19 februari 2010. Verwerende partij merkt ter zitting op dat een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in persoon moet gebeuren en niet bij aangetekend schrijven kan worden ingediend.

De Raad wijst erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande de persoonlijke situatie van verzoekster, zijnde de vaststelling van haar familieband met haar Belgische dochter door middel van een DNA-onderzoek, de intentie van verzoekster om zich bij haar dochter in België te vestigen en de verblijfsaanvraag die verzoekster in dit kader heeft ingediend daar deze gegevens dateren van na de bestreden beslissing en verwerende partij hiervan niet nog op de hoogte was. Ook op het moment van de kennisgeving was verwerende partij hiervan nog niet op de hoogte, omdat deze schriftelijke aanvraag naar de gemeente werd verstuurd en uit de stukken van het dossier blijkt dat deze nog niet werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Alleszins wordt hierbij herhaald dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de geldigheidsduur van haar visum en dat verzoekster dit niet betwist in haar verzoekschrift. Het bestreden bevel is bijgevolg genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van verzoekster en vormt geen beletsel voor het afronden van haar verblijfsaanvraag noch is het bestreden bevel een weigering van deze verblijfsaanvraag.

Er wordt tevens opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen zins uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met het feit dat verzoekster een Belgische dochter heeft en dat verzoekster de intentie heeft om zich bij haar dochter in België te vestigen noch met de door verzoekster ingediende *“aanvraag tot regularisatie (...) op basis van artikel 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet”*, waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, en de stukken ter staving die zij in het kader van deze aanvraag voorlegt. Het loutere feit dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend, stelt verzoekster niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in art. 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat niet valt in te zien waarom verwerende partij de door verzoekster aangebrachte elementen, met name de door DNA-onderzoek vastgestelde verwantschap van verzoekster met haar Belgische dochter, de intentie om zich bij haar dochter in België te vestigen en de door verzoekster in dit kader ingediende verblijfsaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel waarvan het motief, met name *“Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 7.10.2009”*, niet wordt betwist door verzoekster.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat daar verzoekster ervoor gekozen heeft via de geëigende procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen om een verblijfsrecht te verkrijgen, zij bijgevolg ook een onderscheiden beslissing kan verwachten in antwoord op deze specifieke verblijfsaanvraag.

3.1.5. In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog haar persoonlijke situatie, zijnde de vaststelling van haar familieband met haar Belgische dochter door middel van een DNA-onderzoek, de intentie van verzoekster om zich bij haar dochter in België te vestigen en het feit dat verzoekster in dit kader een verblijfsaanvraag heeft ingediend, door de Raad te laten heronderzoeken, dient te worden benadrukt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat in casu niet het geval is.

3.1.6. In de mate waarin verzoekster met de volgende bewoordingen als aanhef van het eerste middel in het verzoekschrift: *"(...) de schending van de algemene principes van het recht en meer in het bijzonder deze van een goede administratie die wil dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettelijk aanvaardbare principes enerzijds en anderzijds het principe volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te besluiten in kennis van alle elementen van de zaak (...)"*, een schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur lijkt aan te voeren, dient het volgende te worden opgemerkt.

Inzoverre verzoekster de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inroept, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540). Dit onderdeel van het middel dient bijgevolg als onontvankelijk te worden beschouwd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit voorgaande analyse en uit wat hierna volgt, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitevinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en op het feit dat verzoekster niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en haar regelmatig verblijf is verstreken sedert 7 oktober 2009, blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

3.1.7. In de mate waarin verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt verwezen naar punt 3.2.3. van dit arrest.

3.1.8. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

"Dat, in tweede instantie, verzoekster nota neemt van een schending van artikel 08 van het EVRM.

Dat tegenpartij door aan verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten te notificeren, zij bijgevolg artikel 08 van het EVRM schendt daar zij aan verzoekster beveelt in haar hoedanigheid van familielid van een Belgische het grondgebied te verlaten waarvan haar dochter de nationaliteit bezit;

Terwijl,

De genomen beslissing geen enkele adequate motivatie bezit. Verzoekster stelt dat deze beslissing zelfs geen melding maakt van de feiten die haar motiveren o.a. de familieband die bestaat tussen verzoekster en een Belgische Staatsburgeres;

Dat verzoekster van mening is dat men meer rekening zou moeten houden met de bloedband die haar met haar dochter van Belgische nationaliteit verbindt. Bovendien neemt verzoekster er nota van dat zij door haar dochter ten laste genomen is sinds haar aankomst op het Belgisch grondgebied. Zij legt er de nadruk op dat zij met haar dochter op hetzelfde adres in Dilbeek samenwoont. Dat deze motivatie niet voldoende is om de omstreden beslissing te gronden omdat zij zelfs geen rekening houdt met deze verwantschap tussen verzoekster en haar dochter ten opzichte van artikel 08 van het EVRM.

Dat deze inderdaad niet gerechtvaardigd is wat haar motieven betreft van het ogenblik dat verzoekster haar wil en deze van haar dochter om zich de ene naast de andere in België te vestigen met een geldige motivering rechtvaardigt.

Verzoekster meldt eveneens dat zij het grondgebied niet kon verlaten zonder haar dochter van haar genegenheid te beroven.

Dit is een schending van artikel 08 van het EVRM.

Er is bijgevolg schending van de verplichting tot motivatie die op tegenpartij weegt;

Overwegend dat een administratieve handeling een pertinente motivatie moet hebben;

Dat dit erop neerkomt te zeggen dat er een noodzakelijk verband tussen oorzaak en gevolg bestaat tussen het weerhouden motief en de omstreden beslissing.[2: Michel LEROY, Op.cit. p.396].

Aldus bij administratieve beslissing, rnengt de autoriteit zich in het leven van verzoekster alsook in dat van haar dochter van Belgische nationaliteit.

Dit is totaal verboden door het EVRM daar de beschikkingen van artikel 08 van het EVRM aan België worden opgelegd zoals een recente jurisprudentie van de EEG bevestigt in het arrest nr. 14736 van 31/07/2008 : "De Raad heeft in dit opzicht het voornemen de nadruk te leggen op de weerslag van de fundamentele rechten die verschillende internationale juridische instrumenten bekrachtigen die de Belgische Staat binden en waarvoor zij de verplichting aangegaan heeft de bescherming te verzekeren als Staat deelnemend aan dergelijke instrumenten. Hoewel krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht, de Staten het recht behouden om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet nationale op hun grondgebied te controleren, de uitoefening van dit soeverein recht niettegenstaande problemen kan veroorzaken wanneer er ernstige en bevestigde motieven zijn om te geloven dat de verwijdering van betrokkenen een schending zou betekenen van een fundamenteel erkend recht door een internationaal instrument met rechtstreeks effect (EVRM :(Soering t/Verenigd Koninkrijk van 7 juli 1989 en arrest Chahal t/Verenigd Koninkrijk van 15 november 1996).

In dit geval, mogen de bevoegdheden van de politie verleend door artikel 7 van de wet van 15 december 1980 niet als gevolg hebben de administratieve autoriteiten vrij te stellen van het respect van internationale verplichtingen die de Belgische Staat onderschreven heeft). Dergelijke verbintenissen houden o.a. de bescherming van de rechten in gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het verdrag voor de Bescherming van de Mens en de fundamentele vrijheden, die een rechtstreeks effect hebben en bijgevolg de bekwaamheid hebben zelf rechten aan particulieren te verlenen waarvan deze laatste zich mogen prevaleren voor de administratieve of rechtskundige autoriteiten zonder dat er geen enkele bijkomende interne maatregel te dien einde noodzakelijk zou zijn. Voornoemde autoriteiten moeten bijgevolg, desgevallend, de wettelijke of reglementaire verplichting verwijderen die ze zou overtreden (in deze zin : RvST, arrest 168.712 van 9 maart 2007).

Er vloeit uit voort dat de administratieve autoriteit niet automatisch voornoemd artikel 7 van de wet mag toepassen wanneer betrokkene vooraf in een vordering tot verblijfsvergunning op basis van artikel 9, alinea 3 van dezelfde wet, melding maakt van ernstige en bewezen aanwijzingen van een mogelijke schending van een fundamenteel en met rechtstreeks gevolg erkend recht in België. In dergelijk geval is de Raad bijgevolg bevoegd, wanneer verzoekende partij ze in precieze en uitgebreide termen in haar verzoekschrift aanhaalt, de toepassing van voornoemd artikel 7 te verwijderen."

Dat bovendien de aangehaalde motivatie naar recht aanvaardbaar moet zijn. Maar dit is niet het geval ten opzichte van artikel 08 van het EVRM.

Dat men inderdaad moet weten dat de omstandigheden in feite bewezen, en waarvan men begrijpt dat zij de administratie er zouden toe geleid hebben een beslissing te nemen, niet mogen erkend worden als geldige motieven indien zij niet diegene zijn die de autoriteit toegelaten hebben ze in aanmerking te nemen.[3: Michel LEROY, Op.cit. p. 397].

Overwegend bovendien dat een administratieve akte voldoende, ernstig en pertinent moet zijn;

Dat in dit geval de beslissing aan verzoekster een bevel notificeert het grondgebied te verlaten, terwijl zij in haar dossier het resultaat van de DNA test voorgelegd heeft die het bestaan van verwantschapsbanden tussen zichzelf en haar dochter van Belgische nationaliteit bewijzen.

De doctrine preciseert dat "Een beslissing motiveren, de doctrine vervolgt, - dat zij een juridisch of administratief karakter heeft - is haar logische premissen uiten, zowel naar recht als naar feiten; het is vanwege de auteur van de handeling, ter attentie van de betrokkenen de rechtvaardiging aan het licht brengen van de aanwending van zijn bevoegdheid in functie van een bepaalde situatie (Flamme, M.A., Droit Administratif, Bruylant, Bruxelles, 1989, n° 177).

Het is in het kort het syllogisme dat als basis dient uitleggen, de redenering naar recht en feiten uiteenzetten; het is het officieel maken van het hoe en waarom de auteur van de beslissing van mening was zijn bevoegdheid te moeten toepassen aan de feitelijke situatie tot dewelke zij zich richt (Lagasse D., "De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" J.T. 1991, p. 737).

Zij begrijpt niet om welke reden, terwijl haar verwantschap met een Belgische staatsburgeres door een DNA test bewezen is, dat een bevel het grondgebied te verlaten haar zou genotificeerd worden terwijl zij een aanvraag tot vestiging op basis de beschikkingen van de artikelen 40bis in combinatie met artikel 10 van de vreemdelingenwet geïntroduceerd heeft.

Dat zodoende in onderhavig geval, de omstreden beslissing niet wettelijk uitlegt waarom verzoekster, die bovendien een aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40bis om reden van haar verwantschap met een Belgische zoals hoger vermeld, het grondgebied zou moeten verlaten terwijl geen enkele beslissing uitgesproken werd over deze laatste aanvraag van vestiging."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij wat betreffende artikel 8 van het EVRM reeds werd weergegeven onder punt 4.1.2. van dit arrest en dat het regularisatieverzoek van verzoekster niet belet dat zij bevel krijgt om het grondgebied te verlaten en dat zij geen bepalingen van internationaal recht heeft aangehaald die verhinderen dat zij bevel zou krijgen om het grondgebied te verlaten zolang haar regularisatieverzoek loopt. Verwerende partij verwijst hierbij naar de behandeling van het eerste middel. Verder wijst verwerende partij er bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad, op dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen motiveringsverplichting omhelst. Verwerende partij acht het tweede middel niet ernstig.

3.2.3. Verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster voert aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden daar zij als familielid van een Belgische onderdaan het grondgebied dient te verlaten. Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met het bestaan van de familieband tussen verzoekster en haar Belgische dochter en de intentie van beiden om zich de ene naast de andere in België te vestigen noch werd van deze gegevens melding gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster geeft aan dat zij door haar Belgische dochter ten laste werd genomen van zodra zij België is binnengekomen en dat zij beide op hetzelfde adres in Dilbeek wonen. Verzoekster stelt dat zij het Belgisch grondgebied niet kan verlaten zonder haar dochter van haar genegenheid te beroven. Verzoekster houdt bijgevolg voor dat de autoriteit zich bij het nemen van het bestreden bevel mengt in het leven van verzoekster, alsook in dat van haar Belgische dochter

en benadrukt dat haar persoonlijke situatie in feite werd bewezen door een DNA-onderzoek die de verwantschap tussen haar en haar Belgische dochter vaststelt. Verzoekster betoogt dat zij niet kan begrijpen waarom haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl haar verwantschap met een Belgische onderdaan door een DNA-onderzoek werd bewezen en zij een *“aanvraag op grond van artikel 40bis in combinatie met artikel 10 van de Vreemdelingenwet”* geïntroduceerd heeft en stelt dat de bestreden beslissing niet wettelijk de reden hiervan uitlegt. Verzoekster acht dit bij verwijzing naar rechtsleer, een schending van de motiveringsplicht die op verwerende partij weegt en benadrukt dat er een noodzakelijk verband dient te zijn tussen oorzaak en gevolg, tussen het weerhouden motief en de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst ten slotte naar rechtspraak van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Waar verzoekster aanvoert dat zij samenwoont met haar Belgische dochter en dat zij de intentie koesteren om zich de ene naast de andere in België te vestigen, dient opgemerkt te worden dat het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op hetzelfde adres verblijft als haar Belgische dochter zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar Belgische dochter beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvoering van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In zoverre verzoekster zich in haar betoog opnieuw beroept op haar persoonlijke situatie, zijnde de vaststelling van haar familieband met haar Belgische dochter door middel van een DNA-onderzoek, de intentie van verzoekster om zich bij haar dochter in België te vestigen en het feit dat verzoekster in dit kader een verblijfsaanvraag heeft ingediend, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel en wordt herhaald dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geïmagineerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geïmagineerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met het feit dat verzoekster een Belgische dochter heeft en dat verzoekster de intentie heeft om zich bij haar dochter in België te vestigen noch met de door verzoekster ingediende *“aanvraag tot regularisatie (...) op basis van artikel 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet”* waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, en de stukken ter staving die zij in het kader van deze aanvraag voorlegt. Het loutere feit dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend, stelt verzoekster niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in art. 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster hierbij verwijst, en dit enkel in referentie, naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en naar rechtspraak van de Raad van State, toont zij niet aan dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten. Noch verduidelijkt verzoekster dat wat de aangehaalde arresten betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en in casu van toepassing zou zijn. Te meer daar zowel het arrest *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, als het arrest *Soering v. Verenigd Koninkrijk* waarnaar verzoekster verwijst, handelen over een schending van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg niet kan worden ingezien hoe verzoekster deze

arresten van het EHRM dienstig zou kunnen invoeren in het kader van een opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster reeds langer in het Rijk verblijft dan de geldigheidsduur van haar visum. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch stelt louter vast dat het regelmatig verblijf van verzoekster is verstreken sinds 7 oktober 2009. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar Belgische dochter wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekster kan nog altijd via de geëigende procedure wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht krijgen.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische dochter heeft, leidt niet tot automatische toekenning van het recht op verblijf.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Waar verzoekster met de bewoordingen van haar tweede middel: *“Verzoekster stelt vast dat deze beslissing zelfs geen melding maakt van de feiten die haar motiveren o.a. de familieband die bestaat tussen verzoekster en een Belgische Staatsburgeres”* en *“Dit is een schending van artikel 08 van het EVRM. Er is bijgevolg een schending van de verplichting tot motivatie die op tegenpartij weegt”* en *“Dat zodoende in onderhavig geval, de omstreden beslissing niet wettelijk uitlegt waarom verzoekster (...) het grondgebied zou moeten verlaten (...)”*, van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat zodat dit onderdeel faalt in rechte. Er wordt herhaald dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoekster reeds langer in het Rijk verblijft dan de geldigheidsduur van haar visum en dat het regelmatig verblijf van verzoekster is verstreken sinds 7 oktober 2009 en dat deze door verzoekster niet betwiste vaststelling volstaat om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET